

De fleste af Gæsterne her er Danske, dog findes en Del Svenske og Tyske. De sidste især. Man træffer dem rundt omkring med deres evindelige Haandarbejde. De slaar sig ned allevegne, paa Klipperne, i Grotterne, alle mulige Steder; flinke og elskværdige er de, og de skyr ingen Ulejlighed for at faa saa meget som muligt at se. De siger deres „famos“ og „reizende“, bliver begejstrede og — trækker Broderiet op af Lommen. Paa Hotellet mellem Middagen og Kaffen, selv om det kun er et Minut, straks er Sytøjet der. Jeg tillod mig en Dag en lille Bemærkning desangaaende. „Ja, ser De,“ svarede man mig, „vi Tyske er et fattigt Folk, vi maa arbejde altid. Danmark der imod er et rigt Land, Danskerne behøver ikke at bestille noget.“ De Svenske var ganske af samme Mening. Sverrig var fattigt, men Danmark! — Ja, naar begge vore Naboer, baade de mod Nord og de mod Syd, mener det, saa maa der jo være noget i det!

Mandfolkehad.

Saa „København“ har opdaget noget, der kaldes „Louise Nørlundsk Mandfolkehad“. Navnet er misvisende. Louise Nørlund har aldrig næret eller i sin Kamp for lige Ret for de to Køn prædikeret eller praktiseret „Mandfolkehad“ eller „Hantanteri“. Hvem har dog bundet „København“ sligt paa Ærmet? End ikke de smaa opblæste Hanvæsner, der altid findes snyltende mellem den „mandige og alvorlige Politik“s Blomster, hades af Louise Nørlund. Det vilde være for megen Ære at vise denne Ræge.

En anden Sag er det, at Louise Nørlund just ikke er opfyldt af *Beundring* for den „mandige og alvorlige Politik, man“ — det er Manden — „har ført“ her hjemme i de senere Aar. *Resultaterne* af denne Politik tyder paa noget helt andet end *Mandighed*. Man behøver ikke at være Kvinde, langt mindre „Mandfolkehader“, for at opdage dette. Og hvad angaar den Kunst at kunne „svømme i den parlamentariske Diskussions Vande“, kan „Damerne“ næppe lære ret meget af Mændene. De forskellige snart hvert Aar skiftende Partiers gensidige Udskældninger af hverandre turde i sproglig Henseende staa paa Højde med hin hollandske Frues Tale, der var saa slem, at det ansaas for passende ikke at gentage den i et for hele Forsamlingen forstaaeligt Sprog. „Kvindesagsdamerne“ finder nemt „letgribelige Latterligheder“ ved vor hjemlige „mandige Politik“, men bliver dog derfor ikke „Mandfolkehader“. Herre Gud! Vi er jo alle Mennesker — Mænd og Kvinder — og kan alle gøre mer eller mindre skadelige Dumheder.

Men ét er „Kvindesagsdamerne“ sig bevidst, det nemlig: aldrig at have prædikeret „Mandfolkehad“, og Louise Nørlund maa derfor meget frabede sig den Ære at udødeliggøres gennem det af „København“ opfundne „Louise Nørlundske“ Mandfolkehad.

At vi „tager vore Folk, hvor vi finder dem“, er selvfølgelig. Gør ikke „mandige og alvorlige“ Politikere lige saa? Og vi

frygter ikke Socialdemokratiet! Ethvert Parti, der vil retfærdige og humane Reforme, kan være sikker paa vor Støtte. Vi gaar derfor med største Fornøjelse „Socialdemokratiets Ærinde“, naar vi derigennem kan hjælpe „de Samfundslag, der af Naturen tilhører Socialdemokraterne“, — det er, de stedmoderlig behandlede Samfundslag — lige som vi gerne skal gaa andre Partiers Ærinde, naar vi derigennem mener at kunne fremme hele Samfundets Lykke. At vi staa det Parti nærmest, som har vort Program paa sin Fane, er selvfølgelig.

„Socialdemokraterne“ og „Kvinderne“ vil Haand i Haand føre en Kamp mod Fødselsforrettigheder og for lige Ret Mand og Mand imellem og Mand og Kvinde imellem. Vil andre Partier det samme Maal, da kan de faa os til Forbundsfaeller, om de ønsker vor Hjælp, ikke som Partiernes Trælle, men som deres Ligestillede.

Louise Nørlund.

Svar til P. H. i „Arbejderen“.

Det gør os ondt, at vi har udtrykt os saa utydeligt i vor Artikel om „de kvindelige Bogbindere“, at det er blevet forstaaet, som om vi ikke glædede os over Fagforeningens Bestemmelse om Optagelse af Kvinder i deres Fag. Tvertimod, vi beundrer Foreningens Frisind og tvivler ikke om, at det har kostet en Del Meningskamp inden for Foreningen.

Men naar vi udtalte os om, at netop Kvindernes Indtrædelse i Bogbindersvendeforeningen vilde kaste Lys over Kvindernes uretfærdige Behandling i Samfundet, saa skulde det synes, at dette var let nok at forstaa; ti da det nemlig er en Kendsgerning, at ikke en eneste Kvinde er faglig uddannet som Bogbindersvend, men maa lade sig nøje med det Arbejde, som Mesteren sætter sine Dreng til i det første Læreaar, saa er det en Selvfølge, at de ogsaa lønes med en Betaling, som gennemgaaende er det halve af, hvad de mandlige Bogbindere faar. Kan det saa ikke være berettiget at kalde det *Humbug*, naar Bogbindersvendeforeningen synger Tedeum over den Sejr, der nu er vunden for Kvinderne i dette Fag. Ja, dersom Mændene samtidig havde meddelt, at det, at Kvinder var optaget i Foreningen, ikke alene betød, at Svendene vilde sikre sig for skadelige Konkurrenter, men de vilde nu som gode Kollegaer, saa vidt det stod til dem, ogsaa hjælpe Kvinderne til faglig Uddannelse eller til at indtage selv de højest lønnede Pladser i Værkstederne ved deres Side, saa kunde vi forstaa, det var Ligestilling. Vi véd nok, at Svendene ikke raader for Kvindernes Optagelse paa Værkstederne, men dersom Mestrene véd, at der fra Svendenes Side vil blive vist Fordragelighed og Velvillie mod kvindelige Arbejdere, er det temmeligt rimeligt, at de lige saa vel vil uddanne Kvinder som Mænd i Faget. Men herom forlød intet, saa vi var bange for, at den Tale om Ligestilling let kunde putte Kvinderne Blaar i Øjnene.

Hr. P. H.'s Forundring over „Hvad vi vil“s Dumhed med Hensyn til Opfattelsen af Arbejderbeskyttelsesloven for Kvinder mod Nattearbejde, finder vi lige saa mærkelig, og P. H. maa virkelig give sin Beskyldning en anden Adresse; ti vor Anskuelse deles

af alle kvindelige Arbejdere hele Verden over. Vi meddelte saaledes i forrige Numer af „Hvad vi vil“, hvorledes tyske og franske Arbejdere ser paa den Sag. De er harmfulde og oprørte herover. Hr. P. H. siger, at det er i Menneskelighedens Navn, at disse Beskyttelseslove er fremkomne.

Vi tvivler ikke om, at Masser af ædle og gode Arbejdsgivere af Menneskekærlighed foretager mange Skridt for at gøre det godt for deres Arbejdere. Men det er lige saa ofte Tilfældet, at Arbejderne betakker sig for denne Godhed, fordi den fremdeles vil holde dem nede i Umyndighedstilstand.

Saaledes med Kvinderne, vi betakker os for Mændenes Beskyttelses-System. Vi ønsker „Frihed under Ansvar“ og vil ikke behandles som umyndige Børn. Skal der laves Beskyttelseslove for Arbejdere (Mænd og Kvinder) da forlanger vi nedsat en Kommission, hvori der ogsaa sidder kvindelige Repræsentanter, valgte af kvindelige Arbejdere. — Kalder de det Dumhed, saa deler „Hvad vi vil“ denne Dumhed med talrige oplyste kvindelige Arbejdere hele Verden over.

Taksigelse fra Frøken Mélanie Borring.

Man har venligst tilsendt mig det Numer af „Hvad vi vil“, der indeholder de mig i saa høj Maade hædrende, elskværdige Udtalelser af Eleverne paa mit nylig afsluttede Feriekursus. Redaktionen vil, haaber jeg, derfor nok indrømme mig en lille Plads til Gensvar.

Over for den alt for store Ros, som skænkes mig i Anledning af de, jeg tør vel sige lykkelige Timer, vi i denne Ferie tilbragte sammen, har jeg kun den Kendsgerning at anføre, at om dette Kursus har været Eleverne til Glæde og Gavn, skyldes dette fuldt ud deres egen intelligente Modtagelighed og Videbegær. — En Lærer kan ikke staa over for en saadan Kreds af forstaaende og lærelystne, yngre Kollegaer, uden at føle sig inspireret og lykkelig ved at dele med dem de Kundskabsskatte, som en lang og moden Lærererfaring i Forbindelse med heldige Studieforhold har skænket.

Kommer dertil, at jeg, siden 1874, har stillet mig den særlige Opgave at uddanne Lærere i Fransk for Skolen i Danmark, og stadig omsonst, gennem Dagbladene har indbudt yngre Kollegaer til at melde sig, vil mine kære Elever af Sommerferien 1891 saa vel som de enkelte tillidsfulde Lærere og Lærerinder, der i den nævnte Aarrække har givet Møde, indse, at hele Takken bliver paa min Side.

Redaktionen af „Hvad vi vil“ vil, haaber jeg, ogsaa i næste Numer indrømme mig en lille Plads i sit ærede Blad for at rette et Par Misforstaaelser i den, jeg fastholder det, alt for smigrende Omtale, jeg der faar.

Med gentagen Taksigelse

Mélanie Borring.

Gyldenløvesgade 6, den 26. August 1891.

Den sædvanlige Misforstaaelse.

Ved Arbejderkongressen i Bryssel blev der ved Godkendelsen af de Delegeredes Mandater en voldsom Meningskamp, idet en kvindelig Delegeret, der repræsenterede en